

Arrest

nr. 266 189 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Saint Luciaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij legt een verklaring wettelijke samenwoning af met dhr. O.R.E. van Ghanese nationaliteit.

1.2. Op 7 september 2020 levert het Parket van Antwerpen een negatief advies af betreffende de verklaring wettelijke samenwoning.

1.3. De gemeente Laakdal weigert de registratie van de wettelijke samenwoonst.

1.4. Op 7 april 2021 dient de verzoekende partij samen met dhr. O.R.E. een aanvraag tot erkenning in van het kind S.L.J., geboren op 13 maart 2021.

1.5. Op 7 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw.

(...)

En haar minderjarige kinderen:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- *tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna :de wet”) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

Betrokkene verblijft reeds sedert 12/03/2020 in het Rijk. Hierbij wordt het verblijf met een maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen overschreden.

Op 19/05/2020 deed betrokkene te Laakdal een verklaring van wettelijke samenwoonst met de heer O.R.E. (...) 17/09/1988 van Ghanese nationaliteit. Op 7 september 2020 gaf het parket een negatief advies.

Op 19/05/2020 deed betrokkene te Laakdal een verklaring van wettelijke samenwoonst met O.R.E. (...) “17/09/1988 van Ghanese nationaliteit. De gemeente Laakdal weigerde deze wettelijke samenwoonst te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (d.d. 07/09/2020), nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoonst wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Op 07/04/2021 diende betrokkene met de heer O.R.E. (...) “17/09/1988 van Ghanese nationaliteit, die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind S.L.J. (...) “13/03/2021 in te Laakdal. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad

van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verklaart tevens familie in België te hebben met name haar moeder. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Wat betreft betrokkenes samenwoning met haar partner en haar kinderen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van J.R.D. (...) °04/12/2017 Saint Lucia. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van de heer O.R.E. (...) afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt bovendien kunnen betrokkene contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM en het IVRK geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Saint-Lucia.

II. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster die in dit dossier nochtans bijzonder is.

Hiermee wordt nog steeds geen rekening mee gehouden.

Eerst en vooral kwam verzoekster toe op 12.03.2020, één dag voordat in België de lockdown van start ging. Verzoekster had reeds een terugvlucht gepland op 25.03.2020, doch deze werd door de vliegmaatschappij geannuleerd.

Zij lieten ook weten dat er tot minstens eind juni geen vluchten meer zouden plaatsvinden en zij deze hadden geschrapt.

Hiermee werd niet de minste rekening gehouden. Hiervan wordt zelfs geen melding gemaakt.

Bovendien was het voor verzoekster steeds de intentie om in België te komen studeren. Om deze reden kwam verzoekster op bezoek om één en ander te bekijken en zich hieromtrent te informeren.

De aanvraag indienen op basis van deze studies was niet mogelijk gelet op de korte termijn, vandaar ook dat verzoekster een vlucht had vastgelegd om terug te keren.

Ondertussen bleek verzoekster in verwachting van haar eerste kind met haar huidige partner, de heer O. (...). Zij is op 13.03.2021 bevallen van een zoon. De heer O. (...) heeft ook een verzoek tot erkenning ingediend bij de gemeente Laakdal en wenst ook verder in te staan voor zijn zoon.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoekster een gezin vormt met dhr. O. (...) en dat hun kind er belang bij heeft dat verzoekster samen met haar partner in België verblijft.

De gemeente Laakdal heeft ondertussen tevens bevestigd toelating te hebben gekregen van het Parket om over te gaan tot erkenning van het kind, L. (...).

Bovendien verblijven de moeder, half broer en zus in België. Ondanks dat zij dit meedeelde in het verhoor op 24.07.2020 te Geel, blijkt uit de beslissing niet dat zij dit gezin ook in overweging hebben genomen bij het nemen van de beslissing. In huidig bevel wordt enkel melding gemaakt van haar moeder, doch ook haar halfbroer en zus verblijven in België.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM! Er wordt niets onderzocht.

Alle bovenstaande elementen heeft verzoekster meegedeeld tijdens haar verhoor, doch enkel deze van haar relatie met de heer O. (...) zijn opgenomen in de beslissing. Men moet met alle elementen rekening houden. Verwerende partij weigerde dit te doen.

Verzoekster stelt de overheid niet voor een voldongen feit. Zij is een relatie met de heer O. (...) aangegaan gezien zij hem beter wilde leren kennen. Zoals reeds eerder verklaard (in 2020) was zij in verwachting van hem. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zij momenteel bevallen is van een prachtige zoon en dat haar partner, die bovendien de vader is van het kind, het kind wenst te erkennen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoekster mee op te nemen in de beoordeling zowel dit met haar moeder als dit met haar partner, alsook hun kind L. (...).

Tevens werd verzoekster op 24.07.2020 gehoord. Met de verklaringen werd niet de minste rekening gehouden. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoekster m.b.t. een eventueel bevel te achterhalen, doch wanneer dit verhoor een uur voor het afleveren van het bevel plaatsvindt, kan men hiermee geen rekening houden.

Huidig bevel wordt afgeleverd n.a.v. het verhoor dat heeft plaatsgevonden voor de procedure tot erkenning van het kind.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Indien men enkel verzoekster hoort om te voldoen aan de formalistische vereisten, doch niet om werkelijk haar dossier te onderzoeken, is dit onredelijk en niet te verantwoorden.

Tijdens het vorige verhoor werden reeds verklaringen afgelegd m.b.t. het vorige bevel dat werd afgeleverd. Ook met huidige verklaringen werd niet volledig rekening gehouden. Zij verklaarde immers in juli 2020 reeds zwanger te zijn en dat zij diende te bevallen van een gemeenschappelijk kind. Het is dan uiteraard logisch dat zij ook een kind ter wereld brengt na 9 maanden zwangerschap. Zij zet niemand voor een voldongen feit gezien zij dit reeds bij haar eerste bevel had verklaard. Het is ook voor de vader en partner van verzoekster, de heer O. (...), logisch dat hij zijn eigen kind wenst te erkennen en hiervoor wil instaan. Hier werd niet de minste rekening gehouden.

Deze praktijk is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt nergens in de beslissing melding gemaakt van het feit dat verzoekster omwille van de epidemie en de annulatie van haar vlucht niet kon terugkeren na haar vorig bevel (dewelke tevens werd

ingetrokken), haar wens om in België studies aan te vatten en haar gezinsleven met haar moeder, half broer en zus. Nochtans werd er van verzoekster een verhoor afgenomen op 24.07.2020 waarin zij dit alles verklaarde. Bovendien heeft zij een duurzame relatie met de heer O. (...), met wie zij samen een kind heeft. Zij beviel reeds in maart 2021, doch had hiervan ook melding gemaakt bij het eerste verhoor dat plaatsvond op 24.07.2020.

Na de bevalling heeft verzoekster, zich samen met haar partner en vader van het kind, de heer O. (...), aangemeld bij de gemeente Laakdal om het kind te erkennen. Verzoekster maakt dan ook de veronderstelling dat hun aanmelding voor de erkenning van het kind de aanleiding heeft gegeven tot het nemen van huidig bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoekster om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het kind is dat men terugkeert naar Saint Lucia is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van het kind wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is. Bovendien heeft zij de termijn van haar visum overschreden door de lockdown en de afschaffing van de vluchten die werden opgelegd, dit volledig buiten haar wil om. Nochtans had verzoekster, voor haar zwangerschap, de intentie om terug te keren naar Saint-Lucia. Zij had enkel een vakantie in gedachten van +- 2 weken om één en ander te komen bekijken m.b.t. een eventuele studie.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!"

2.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij sinds 12 maart 2021 in het Rijk verblijft en aldus dat het verblijf met een maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen wordt overschreden. Daarnaast wordt ook gemotiveerd wat volgt:

"Op 19/05/2020 deed betrokkene te Laakdal een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer O.R.E. (...) 17/09/1988 van Ghanese nationaliteit. Op 7 september 2020 gaf het parket een negatief advies.

Op 19/05/2020 deed betrokkene te Laakdal een verklaring van wettelijke samenwoning met O.R.E. (...) "17/09/1988 van Ghanese nationaliteit. De gemeente Laakdal weigerde deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (d.d. 07/09/2020), nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Op 07/04/2021 diende betrokkene met de heer O.R.E. (...) "17/09/1988 van Ghanese nationaliteit, die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind S.L.J. (...) "13/03/2021 in te Laakdal. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verklaart tevens familie in België te hebben met name haar moeder. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Wat betreft betrokkenes samenwoning met haar partner en haar kinderen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van J.R.D. (...) 04/12/2017 Saint Lucia. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen van de heer O.R.E. (...) afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt bovendien kunnen betrokkene contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, rekening heeft gehouden met de persoonlijke, individuele en specifieke situatie van de verzoekende partij waarbij zij rekening hield met het feit dat de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd met dhr. O.R.E., dat hieromtrent een negatief advies werd geleverd door het Parket waarop de gemeente Laakdal deze wettelijke samenwoning weigerde te registreren, dat de verzoekende partij met dhr. O.R.E. een aanvraag tot erkenning van haar kind S.L.J. geboren op 13 maart 2021 indiende, dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket betreffende deze erkenning, dat de verzoekende partij familieleden heeft in België, dat zij samenwoont met haar kinderen en haar partner, dat dhr. O.R.E. niet de biologische vader is van J.R.D. alsook dat er geen medische problemen blijken. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing onredelijk is doordat haar effectieve gezinsleven met haar partner en met hun kind niet mee in de beoordeling werd opgenomen. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing onredelijk vindt doordat haar effectieve gezinsleven met haar moeder niet in overweging werd genomen, gaat zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoonde. Nu zij niet aantoonde dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, toont zij niet aan dat er sprake is van een effectief gezinsleven met haar moeder, zodat zij niet dienstig kan betogen dat ten onrechte met dit gezinsleven geen rekening werd gehouden of dit niet mee in de beoordeling werd genomen. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het onzorgvuldig is te besluiten dat het in het belang van het kind is terug te keren naar Saint Lucia wanneer men de individuele situatie niet heeft onderzocht en dat het verstoringseffect op de belangen van het kind wel degelijk had moeten worden onderzocht, doch dat dit niet is gebeurd, toont de verzoekende partij niet aan dat er elementen zijn – behoudens het feit dat het bevel genomen wordt zowel ten aanzien van de verzoekende partij als haar minderjarige kinderen waardoor aldus de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen samen blijven en de overweging dat het om een tijdelijke scheiding gaat met de partner/vader om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving – die de verwerende partij ten onrechte niet in rekening heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd en waaruit blijkt dat een tijdelijke terugkeer

zou ingaan tegen de belangen van de kinderen of een verstorend effect zou hebben op die belangen. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat dit niet werd onderzocht. Zij toont voorts ook niet aan op welke wijze het feit dat zij voor haar zwangerschap de intentie had om terug te keren naar Saint-Lucia afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 13 maart 2021 bevallen is van haar kind en waaruit blijkt dat zowel de verzoekende partij als haar kinderen het grondgebied dienen te verlaten en waar wordt overwogen, ten aanzien van het gezinsleven met de persoon die het jongste kind wenst te erkennen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat zij één dag voordat België in lockdown ging aankwam, dat zij reeds een terugvlucht had gepland op 25 maart 2020 doch dat deze werd geannuleerd, dat de vliegtuigmaatschappij liet weten dat er minstens tot eind juni geen vluchten meer zouden plaatsvinden en dat deze geschrapt werden, dat hiermee geen rekening werd gehouden en hiervan zelfs geen melding werd gemaakt alsook dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat zij omwille van de epidemie en de annulering van haar vlucht niet kon terugkeren na haar vorig bevel en dat zij de termijn van haar visum heeft overschreden door de lockdown en de afschaffing van de vluchten die werden opgelegd, dit volledig buiten haar wil om, doch zij maakt geenszins aannemelijk op welke wijze deze gegevens het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten op 7 juli 2021 omwille van het overschrijden van de toegestane termijn voor verblijf in de weg zouden staan, derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. De Raad wijst er nog op dat het feit dat de vluchten geannuleerd werden geen afbreuk doet aan het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn. Dit geldt des te meer nu, zelfs in het geval deze termijn overschreden werd doordat geen vluchten beschikbaar waren, niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een lockdown of van het niet beschikbaar zijn van vluchten. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat met een bepaalde relevante omstandigheid ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij steeds de intentie had om in België te komen studeren, dat zij om deze reden op bezoek kwam om één en ander te bekijken en zich hieromtrent te informeren, dat zij enkel een vakantie in gedachten had van ongeveer twee weken om één en ander te komen bekijken in verband met een eventuele studie, dat de aanvraag indienen op basis van deze studies niet mogelijk was gelet op de korte termijn, vandaar dat zij ook een vlucht had vast gelegd om terug te keren alsook stelt dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat zij in België studies wenst aan te vatten, toont zij niet aan waarom of op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren omtrent de reden voor haar bezoek aan België en haar wens om alhier studies aan te vatten. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet kon of kan terugkeren naar het herkomstland omwille van haar intentie te studeren en haar intentie zich hieromtrent te informeren. Zij toont niet aan dat zij reeds een aanvraag heeft ingediend, noch dat zij reeds studies heeft aangevat, noch dat zij een aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, zodat zij niet aannemelijk maakt dat er elementen waren die het nemen van de bestreden beslissing in de weg kunnen staan derhalve de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat haar moeder, halfbroer en zus in België verblijven, dat ondanks het feit dat zij dit meedeelde in het gehoor op 24 juli 2020 uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij dit gezin ook in overweging heeft genomen, dat in huidig bevel enkel melding wordt gemaakt van haar moeder, doch niet van haar halfbroer en zus die ook in België verblijven, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt met betrekking tot haar familieleven, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar halfbroer en zus (en met haar moeder). Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met halfbroer en zus (en met haar moeder) niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren over dat gezinsleven.

Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar halfbroer en zus niet aannemelijk wordt gemaakt, heeft de verzoekende partij geen belang bij een betoog dat wijst op een

gebrek in de haar betekende motieven aan het in rekening brengen van het gezinsleven en op het niet uitvoeren van een belangenafweging.

Het loutere feit dat de verzoekende partij alle bovenstaande elementen meedeelde tijdens haar verhoren, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij tijdens een vorig verhoor naar aanleiding van een vorig bevel verklaringen heeft afgelegd en dat ook met huidige verklaringen geen rekening werd gehouden, dat de bedoeling van de hoorplicht is de redenen van de verzoekende partij met betrekking tot een eventueel bevel te achterhalen, dat de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, doch dat wanneer dit verhoor een uur voor het afleveren van het bevel plaatsvindt, men hiermee geen rekening kan houden en dat indien men haar enkel hoort om te voldoen aan de formalistische vereisten doch niet om werkelijk haar dossier te onderzoeken dit onredelijk en niet te verantwoorden is, doch toont hiermee niet aan, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat met bepaalde relevante elementen die van invloed kunnen zijn op het nemen van het bestreden bevel ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat hieromtrent ten onrechte niet werd gemotiveerd.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. Betreffende de kritiek van de verzoekende partij in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, waar zij wijst op haar gezins- en familieleven, het belang van haar kind, haar intentie zich te informeren over studies als reden voor haar kort verblijf, haar intentie terug te keren alsook op de epidemie, de lockdown en de geannuleerde vluchten als reden dat zij niet kon terugkeren alsook de zwangerschap, kan de Raad wijzen op wat hieromtrent reeds wordt uiteengezet in punt 2.1.3.

2.1.5. Waar de verzoekende partij stelt dat zij een vlucht had vastgelegd om terug te keren, dat intussen bleek dat zij in verwachting was van haar eerste kind met haar huidige partner, dhr. O.R.E., dat zij op 13 maart 2021 is bevallen van een zoon, dat dhr. O.R.E. een verzoek tot erkenning heeft ingediend bij de gemeente Laakdal en verder wenst in te staan voor haar zoon, dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat zij een gezin vormt met dhr. O.R.E., kan de Raad enkel vaststellen dat deze elementen in de bestreden beslissing niet worden ontkend doch hieromtrent wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan toegestaan, dat het bevel ook geldt ten aanzien van haar minderjarige kinderen, dat het feit dat dhr. O.R.E., die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning indienende voor het jongste kind van de verzoekende partij haar geen automatisch recht op verblijf geeft evenmin als het feit dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het Parket wat deze erkenning betreft, dat de verzoekende partij dient terug te keren naar haar land om aldaar via de ambassade een aanvraag tot verblijf in te dienen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Met voormeld betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook door louter voor te houden, zonder verdere verduidelijking overigens, dat het kind er belang bij heeft dat zij samen met het haar partner in België verblijft, toont de verzoekende partij niet aan dat de voormelde overwegingen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar haar land om aldaar via de ambassade een aanvraag tot verblijf in te dienen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de gemeente Laakdal intussen heeft bevestigd dat zij toelating hebben gekregen van het Parket om over te gaan tot de erkenning, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont en dit ook niet blijkt uit de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken dat de toelating tot erkenning reeds bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog minder dat de verwerende partij kennis had van dit feit bij het nemen van de bestreden beslissing. Door er enkel op te wijzen dat de gemeente intussen de toelating heeft gekregen tot erkenning, toont de verzoekende partij aldus geenszins aan dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen.

De verzoekende partij voert voorts nog een betoog over het motief dat zij de staat voor een voldongen feit heeft geplaatst door tijdens haar verblijf een kind te verwekken. Echter stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief betreft, daar de overige motieven op afdoende wijze de bestreden beslissing kunnen schragen. Zo wordt er, betreffende het krijgen van het kind samen met een legaal in België verblijvende vreemdeling die het kind wenst te erkennen, ook gesteld dat dit feit haar niet automatisch recht op verblijf geeft, evenmin als het feit dat een onderzoek lopende is bij het Parket wat de erkenning betreft en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven niet afdoende zijn betreffende het feit dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf een kind heeft verwekt en gekregen samen met een legaal in België verblijvende vreemdeling die het kind wenst te erkennen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Waar zij stelt dat het logisch is dat dhr. O.R.E. zijn eigen kind wenst te erkennen, dat hiermee geen rekening werd gehouden, kan zij niet gevolgd worden nu blijkt uit voormelde motieven dat de verwerende partij het feit dat dhr. O.R.E. het kind wenst te erkennen in rekening heeft gebracht doch heeft geoordeeld, het weze herhaald, dat dit feit haar niet automatisch recht op verblijf geeft, evenmin als het feit dat een onderzoek lopende is bij het Parket wat de erkenning betreft en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij betoogt dat het logisch is dat dhr. O.R.E. voor haar kind wil instaan, dat hiermee geen rekening werd gehouden, toont zij geenszins aan waaruit blijkt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat dhr. O.R.E. zou willen instaan voor het kind. Dit blijkt niet uit het administratief dossier en zij maakt dit ook niet aannemelijk ter gelegenheid van haar verzoekschrift, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. De Raad wijst erop dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de afstammingsband tussen de verzoekende partij en het kind niet vaststond en er ook niet bleek of werd aangetoond dat dhr. O.R.E. zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon beroepen op *de facto* gezinsbanden met het minderjarig kind. Nergens uit blijkt – noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift, noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde stavingstukken – dat dhr. O.R.E. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind. Uit de loutere samenwoning en een intentie tot erkenning kan niet blijken dat er sprake is van *de facto* gezinsbanden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk

dat de verwerende partij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Bovendien volstaat de intentie om het kind te erkennen en in te staan voor het kind niet om aan te tonen dat het motief dat het gaat om een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij toont niet aan dat haar partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een affectieve en/of juridische band heeft met het kind. Het is in dit verband niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn.

Door voorts enkel te betogen dat zij een duurzame relatie heeft met dhr. O.R.E. met wie zij samen een kind heeft, dat zij in maart 2021 beviel, dat zij na de bevalling, samen met haar partner, zich heeft aangemeld om het kind te erkennen, weerlegt, noch ontkracht zij de motieven dat de gemeente de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde na een negatief advies van het Parket van 7 september 2020 nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wenst te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat een dergelijke weigering een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, dat dhr. O.R.E. een aanvraag tot erkenning van het kind van de verzoekende partij heeft ingediend, dat dit de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft, evenmin als het feit dat er een onderzoek lopende is bij het Parket betreffende de erkenning, dat de verzoekende partij dient terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat na het nemen van de bestreden beslissing toelating werd gegeven tot erkenning van het kind door dhr. O.R.E. toont niet aan dat voormelde overwegingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat huidig bevel werd afgeleverd naar aanleiding van het verhoor dat heeft plaatsgevonden voor de procedure tot erkenning van het kind en zij de veronderstelling maakt dat hun aanmelding voor erkenning van het kind de aanleiding heeft gegeven tot het nemen van het huidig bevel, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat een bevel wordt afgegeven omwille van de wens van de partner van de verzoekende partij om het kind te erkennen, doch wel omdat de verzoekende partij sedert 12 maart 2020 in het Rijk verblijft en het verblijf met een maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen aldus overschreden wordt.

2.1.6. De verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en het geheel van de elementen in dit dossier. Zij toont niet aan met welke elementen, afzonderlijk of in hun geheel beschouwd, die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

2.1.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen, dat de bestreden beslissing niet op degelijke wijze is gemotiveerd of dat blijkt dat er sprake is van onzorgvuldig bestuur.

2.1.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, noch van enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt aannemelijk gemaakt.

2.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Saint Lucia.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terechtkomen gezien het feit dat zij als alleenstaande vrouw/moeder zal moeten terugkeren. Voor haar reis naar België, werkte verzoekster als conciërge. Deze tewerkstelling heeft verzoekster verloren door de annulatie van haar vlucht en het niet tijdig kunnen terugkeren. Gelet op haar recente bevalling, zal het voor haar moeilijk zijn om een nieuwe tewerkstelling te bekomen. Tevens zal zij als alleenstaande vrouw/moeder dienen terug te keren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auaad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.2.3. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat zij schrik heeft slachtoffer te worden van COVID-19, dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Saint-Lucia.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij sinds 12 maart 2020 in het Rijk verblijft en aldus dat het verblijf met een maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen wordt overschreden. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de huidige gezondheidscrisis, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins

afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, op welke wijze de huidige epidemie haar terugkeer onmogelijk zouden maken.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Saint-Lucia. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd algemeen betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij blijkt ter zake vaag en brengt geen concrete gegevens naar voor of legt geen bewijskrachtige stukken voor. Zij laat uitschijnen dat zij niet terug kan keren naar Saint Lucia omwille van COVID-19, doch dient opgemerkt te worden dat er hoe dan ook sprake is van een pandemie. Ook in België bestaat er een gevaar op besmetting en kan niet uitgesloten worden dat de gezondheid van de verzoekende partij wordt aangetast. Dat een terugkeer naar Saint Lucia om deze reden een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk.

Door voorts louter te beweren dat zij indien zij dient terug te keren in armoede zal terechtkomen gelet op het feit dat zij als alleenstaande moeder zal moeten terugkeren, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk. Zij betoogt dat zij voor de reis naar België werkte als conciërge, dat zij deze tewerkstelling heeft verloren door de annulering van haar vlucht en het niet tijdig kunnen terugkeren, dat gelet op haar recente bevalling het voor haar moeilijk zal zijn om een nieuwe tewerkstelling te bekomen, dat zij als alleenstaande moeder zal dienen terug te keren, alsook dat het duidelijk is dat zij nergens meer terecht zal kunnen in haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoot of aannemelijk maakt dat zij op 7 juli 2021 niet kan geacht worden terug te keren om reden dat zij geen tewerkstelling zou kunnen bekomen omwille van een bevalling op 13 maart 2021. Zij toont ook niet aan dat het in haar land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een tewerkstelling te bekomen als alleenstaande moeder, waarbij de Raad er ook nog op wijst dat de verzoekende partij voor haar reis naar België een tewerkstelling had in het herkomstland, zij op dat ogenblik ook reeds moeder was van een jong kind en zij niet verduidelijkt of zij op dat ogenblik al dan niet alleenstaand was. Bovendien maakt de verzoekende partij, door enkel te beweren dat het duidelijk mag zijn dat zij in haar land van herkomst nergens meer terecht kan, ook geenszins aannemelijk dat zij in haar land van herkomst dat zij pas verlaten heeft in maart 2020 geen netwerk heeft waarop zij kan terugvallen indien nodig.

2.2.4. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht.

2.2.5. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.3.1. Voormeld middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Deze familie, bestaande uit verzoekster, haar partner, haar kind uit een vorige relatie, L. (...) (de zoon met haar huidige partner) alsook haar moeder, broer en zus, vormen samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Saint Lucia. In België heeft zij een netwerk bestaande uit haar moeder, broer, zus en partner. Zij staan ondertussen reeds enige tijd mee in voor de zorg en steun met haar zoon uit een vorige relatie. Zij zou trouwens als alleenstaande vrouw/moeder moeten terugkeren. Zij heeft bijstand nodig van haar partner, zeker gelet op de situatie in Saint Lucia en de epidemie.

Bovendien heeft de gemeente Laakdal bevestigd dat het Parket het akkoord met de erkenning te hebben gegeven waardoor de heer O.L. (...) zal erkennen en ook officieel als vader genoteerd zal worden.

De partner is tevens de vader van het kind, geboren op 13.03.2021, L.J. (...), waarvoor hij zich tevens aanmeldde bij de gemeente Laakdal om tot erkenning van zijn zoon over te gaan. Dit onderzoek is nog lopende en hierin werd nog geen beslissing genomen.

Ook heeft haar partner een voltijdse tewerkstelling. Hij kan verzoekster dan ook niet volgen indien zij het land dient te verlaten.

De belangen van verzoekster wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.3.4. Betreffende het familieleven met de moeder, (half)broer en zus

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (*EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; *EHRM, Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007*, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15

oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34).

Door louter te stellen dat haar familie bestaat uit onder meer, haar moeder, broer en zus, dat zij een hecht gezin vormen, dat zij in België een netwerk heeft bestaande uit haar moeder, broer en zus, dat zij ondertussen reeds enige tijd mee instaan van de zorg en de steun voor haar zoon uit een vorige relatie, maakt de verzoekende partij een beschermingswaardig gezinsleven echter niet aannemelijk en toont zij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat haar moeder, broer en zus mee instaan voor de zorg voor haar zoon. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van afhankelijkheidselementen die verder gaan dan gewone affectieve relaties. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar moeder, broer en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door enkel voor te houden dat zij een hecht gezin vormen en dat de familieleden mee instaan voor de zorg en de steun voor de zoon uit een vorige relatie, zonder verdere verduidelijking of stavingstukken, toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat er sprake is van dermate intense en hechte sociale banden waardoor zij ook allerm minst aantoonbaar dat er op grond van de familiebanden sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar moeder, broer en zus, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Saint Lucia daar zij hier een netwerk heeft bestaande uit onder meer haar moeder, broer en zus, dat zij als alleenstaande vrouw/moeder zou moeten terugkeren is dan ook niet dienstig.

2.3.5. De verzoekende partij wijst erop dat zij een familieleven heeft met haar partner en zij een hecht gezin vormen, dat hij ondertussen reeds enige tijd mee instaat voor de zorg en de steun voor haar zoon uit een vorige relatie, dat zij bijstand nodig heeft van haar partner, gezien de situatie in Saint Lucia en de epidemie, dat de partner tevens vader is van het kind L. dat op 13 maart 2021 geboren werd, waarvoor hij zich aanmeldde bij de gemeente om tot erkenning van de zoon over te gaan, dat de gemeente bevestigd heeft dat het Parket het akkoord heeft gegeven met de erkenning waardoor dhr. O.R.E. het kind L. zal erkennen en ook officieel als vader genoteerd zal worden, dat de partner een voltijdse tewerkstelling heeft en haar dan ook niet kan volgen indien zij het land dient te verlaten.

2.3.5.1. Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Gelet op het weigeren van de registratie van de wettelijke samenwoning, omwille van de vaststelling dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, kan, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, gesteld worden dat er contra-indicaties

zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een partner heeft waarmee zij een gezin vormt, dat deze partner ondertussen reeds enige tijd mee instaat voor de zorg en de steun voor haar zoon uit een vorige relatie, dat zij bijstand nodig heeft van haar partner, doch hiervan geen stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar partner kunnen evenmin voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende partner. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met haar partner een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij en haar partner een relatie hebben en tot de bewering dat haar partner mee in staat voor de zorg van haar oudste kind uit een eerder relatie. De relatie met haar partner wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Wel stelt de verzoekende partij dat haar partner de vader is van haar jongste kind, waarvoor de partner zich aanmeldde bij de gemeente teneinde het kind te erkennen. Echter door louter te wijzen op een gemeenschappelijk kind toont de verzoekende partij geen voldoende hechte en effectief beleefde banden aan. Bovendien blijkt niet dat partner het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds had kunnen erkennen.

Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Het loutere feit dat na het nemen van de bestreden beslissing dhr. O.R.E. toelating tot erkenning van het kind zou hebben gekregen doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Daar er geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Saint Lucia daar zij hier een netwerk heeft bestaande uit onder meer haar partner, dat zij als alleenstaande vrouw/moeder zou moeten terugkeren en zij bijstand nodig heeft van haar partner, zeker gelet op de situatie in Saint Lucia en de epidemie, is dan ook niet dienstig.

3.2.5.2. Betreffende het gezinsleven tussen het oudste kind en de partner van de verzoekende partij

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden

plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat haar oudste kind ook het kind van haar partner is, noch dat de partner haar oudste kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing heeft erkend. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat haar partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het oudste kind. Zij beperkt zich op dit vlak tot de loutere bewering dat haar partner ondertussen reeds enige tijd mee instaat voor de zorg en de steun met haar zoon uit een vorige relatie, doch toont dit geenszins aan.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt tussen haar oudste kind en haar partner, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.3.5.3. Betreffende het gezinsleven van het jongste kind en de partner van de verzoekende partij

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat haar partner haar jongste kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds had erkend, noch toont zij aan dat haar partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake was van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van het

minderjarig kind. Zij beperkt zich op dit vlak tot de loutere beweringen dat haar kerngezin onder meer bestaat uit haar partner en hun gemeenschappelijk kind, dat zij de bijstand nodig heeft van haar partner. Uit het loutere feit dat een erkenningsprocedure lopende was, blijkt evenmin dat er sprake is, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, van het bijdragen in de zorgen en de opvoeding van het kind of van een regelmatig contact met of interesse en engagement ten aanzien van het kind. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen haar partner en het jongste minderjarig kind. De vaststelling dat de partner van de verzoekende partij na het nemen van de thans bestreden beslissing toelating verkreeg om het kind te erkennen, doet hieraan geen afbreuk.

2.3.5.4. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gesteld dat het feit dat dhr. O.R.E. het jongste kind van de verzoekende partij wenst te erkennen, de verzoekende partij (en haar kinderen) niet automatisch recht geeft op verblijf, evenmin als het feit dat een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft en dat zij dienen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijf in te dienen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt. Voorts lijkt de verzoekende partij niet te betwisten dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband merkt de Raad ook nog op de het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij en haar kinderen om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij en haar kinderen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij door louter te beweren dat zij de bijstand nodig heeft van haar partner, zeker gelet op de situatie in Saint Lucia en de epidemie, dit niet aan. Zij verduidelijkt niet omwille van welke situatie in Saint Lucia zij de bijstand zou nodig hebben van haar partner. Evenmin verduidelijkt zij waarom zij omwille van de epidemie bijstand zou nodig hebben van haar partner. Waar zij stelt dat zij zou dienen terug te keren als alleenstaande moeder, toont zij geenszins aan waarom dit feit een terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken, noch toont zij aan dat zij niet zou kunnen terugvallen op een netwerk in het land van herkomst dat zij pas in maart 2020 verliet. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze een tijdelijke terugkeer van haar en de kinderen met het oog op het indienen van een aanvraag om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving het gezinsleven tussen haar en de kinderen en dhr. O.R.E. dermate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, te meer, gelet op wat voorafgaat, de verzoekende partij zelfs niet aannemelijk maakt dat er sprake is, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, van een beschermingswaardig gezinsleven tussen haar en haar kinderen enerzijds en dhr. O.R.E. anderzijds.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er tot slot nog op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar en haar kinderen te vergezellen naar of te bezoeken in hun land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij toont geenszins aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst te vergezellen en aldaar hun leven opnieuw op te bouwen of verder te zetten. Het loutere feit – wat overigens geenszins gestaafd wordt – dat dhr. O.R.E. alhier een voltijdse tewerkstelling zou hebben, toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren.

2.3.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4. In wat kan beschouwd worden als een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van het belang van het kind en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.4.1. De verzoekende partij licht haar vierde middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land "

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"7. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of M> et gevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van het kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Verzoekster is ondertussen bevallen van een flinke zoon. Het is in het belang van het kind dat verzoekster niet dient terug te keren naar Saint Lucia aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht om de vader te kennen, zijnde dhr. O. (...) (akkoord erkenning).

Bovendien wordt haar zoon uit een vorige relatie ook opgevoed door de heer O. (...) en treedt hij ook voor hem op als vaderfiguur.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non- national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. "

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het kind dat de moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Saint Lucia onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor het kind en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden."

2.4.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zowel artikel 8 van het EVRM als het eveneens door de verzoekende partij aangevoerde artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag houden telkens in wezen in dat het hoger belang van het kind gevrijwaard dient te worden.

2.4.3. Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en haar kinderen met dhr. O.R.E. betreft, blijkt uit voorgaande dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar partner bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien blijkt, zoals uiteengezet in punt 2.3.5.4., dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar kinderen alsnog in rekening bracht doch oordeelde dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om zich in regel te stellen niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met haar loutere betoog dat het in het belang is van het kind dat zij niet dient terug te keren naar Saint Lucia aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het kind het recht heeft om haar vader te kennen en eveneens wijst op het akkoord, kan de Raad enkel herhalen dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de afstammingsband tussen het jongste minderjarige kind en dhr. O.R.E. geenszins vaststond, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het belang van het kind om dhr. O.R.E. te kennen, nu op dat ogenblik nog geenszins bleek dat het ging om een vader-kind relatie. Bovendien volstaat de intentie van dhr. O.R.E. om het jongste kind te erkennen niet om aan te tonen dat het hoger belang van het kind wordt geschonden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat dhr. O.R.E. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een affectieve en/of juridische band heeft met haar jongste kind. Het is in dit verband niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn. Het loutere feit dat na de bestreden beslissing dhr. O.R.E. de toelating heeft gekregen om het kind te erkennen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij betoogt dat ook haar zoon uit een vorige relatie wordt opgevoed door dhr. O.R.E. en dat laatstgenoemde eveneens voor hem optreedt als vaderfiguur, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Gelet op het feit dat de verzoekende partij tussen haar oudste kind en dhr. O.R.E. geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt toont zij ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was na te gaan of omwille van de relatie met dhr. O.R.E. het voor het kind moeilijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst.

De verzoekende partij stelt tot slot dat het in het belang van het kind is dat zij in België kan blijven omdat een terugkeer naar Saint Lucia onrechtstreeks manifest negatieve gevolgen zal hebben voor het kind, doch maakt geenszins aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar Saint Lucia manifest negatieve gevolgen zou hebben voor haar oudste zoon, die pas in maart 2020 zijn moeder vergezelde naar België en daarvoor met zijn moeder in Saint Lucia verbleef, en voor haar jongste zoon, die pas op 13 maart 2021 geboren werd.

2.4.4. Wat betreft het hoger belang van het kind waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest en het Kinderrechtenverdrag, herhaalt de Raad dat niet aangetoond wordt dat dhr. O.R.E. bijdraagt in de zorg en de opvoeding van de kinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat dhr. O.R.E. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een juridische of biologische band heeft met één of beide kinderen of dat zij een zeer hechte relatie hebben waarbij dhr. O.R.E. mee instaat voor de zorg en opvoeding van het kind, laat staan dat aangetoond wordt dat dhr. O.R.E. de belangrijkste zorgdrager is voor het kind of beide kinderen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van de kinderen zou schaden.

In dit kader merkt de Raad nog op het gegeven dat de verzoekende partij en haar kinderen een beperkte tijd hun partner/vader/vaderfiguur niet dagelijks kunnen zien, in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven en dat hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zullen zijn door beide ouders/zorgverleners, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij toont niet aan dat zij wordt verhinderd het contact met dhr. O.R.E. te onderhouden tijdens haar verblijf in het land van herkomst, noch dat dhr. O.R.E. in de onmogelijkheid is haar en de kinderen aldaar te bezoeken of haar en de kinderen te vergezellen tijdens de tijd nodig voor het zich in orde stellen met de immigratiewetgeving.

2.4.5. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hogere internationaalrechtelijke bepalingen die betrekking hebben op het hoger belang van het kind, met haar betoog niet aannemelijk.

2.4.6. Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER